

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.950 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 18 september 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2008 vraagt de verzoekende partij asiel in België aan. Uit het Eurodacverslag van 10 maart 2008 blijkt dat de verzoekende partij reeds op 3 januari 2008 in Griekenland werd tegengehouden en haar vingerafdrukken werden genomen.

Op 27 mei 2008 verzocht de gemachtigde van de minister, overeenkomstig artikel 10, punt 1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van

de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003), aan de Griekse autoriteiten om de overname van de verzoekende partij.

Op 12 september 2008 willigen de Griekse autoriteiten, in toepassing van artikel 18, punt 7 van de verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

Op 18 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 10/03/2008 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen. Op 03/01/2008 werd betrokkene er tegengehouden en werden zijn vingerafdrukken genomen.

Betrokkene verklaart echter dat hij in het najaar van 2007 Afghanistan heeft verlaten en dat hij met de hulp van een smokkelaar via Iran naar België is gekomen en dat hij niet weet welke landen hij is doorgereisd.

Betrokkene heeft vrijwillig Griekenland verlaten en is naar België gekomen waar hij op 10/03/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27/05/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 27/06/2008 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Op 12/09/2008 heeft Griekenland dan zijn expliciet akkoord gegeven tot overname van bovenvermeld persoon.

De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Betrokkene verklaart ook geen uitgesproken gezondheidsproblemen te hebben. Betrokkene zou een lichte vorm van astma hebben wat betrokkene echter niet verhindert om te reizen.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) en van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Conventie van Genève).

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)5.1. EERSTE MIDDEL: Schending van artikelen 2 EVRM & 33 Conventie van Genève;

Aangezien verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijdering naar Griekenland;

Terwijl artikel 2 EVRM laat gelden dat « Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken »;

Overwegende dat het EHRM onderhavig artikel aanmerkt als zijnde het meest fundamentele artikel van het EVRM, aangezien zij het recht op leven behelst, een recht zonder dewelke alle andere rechten en vrijheden geen bestaansredenen meer zouden hebben;¹

Dat onderhavig artikel de overheid verbiedt om daden te stellen die tot gevolg zouden hebben dat het recht op leven in het gedrang komt;

Dat door de "indirecte derdenwerking", de schending van artikel 2 EVRM door een particulier of een groep particulieren kan worden aangevoerd tegen een lidstaat, wanneer wordt aangetoond dat de schending (mede) te wijten is aan een gebrek aan bescherming vanwege die lidstaat in kwestie;

Dat op verzoeker de "aanvoeringslast" rust;

Met betrekking tot de bewijslevering van het risico kan gesteld worden dat in recente rechtspraak geen onderscheid wordt gemaakt tussen de vereiste bewijsstandaard in geval van een aantijging onder artikel 2 en die onder artikel 3 CEDH in geval een uitlevering of uitwijzing; Er dient bijgevolg op basis van substantiële elementen te worden aangetoond dat het gevaar op levensberoving reëel is en dat de overheden van de ontvangststaat niet in staat zijn om het risico op levensberoving in hoofde van verzoeker te voorkomen door voldoende bescherming te bieden;

Dat deze zienswijze gedeeld wordt door de Raad van State, in die zin dat hun beweringen met een begin van bewijs moeten worden gestaafd;

Dat uit verschillende rapporten van het UNHCR duidelijk blijkt dat de situatie in het herkomstland van verzoeker dramatisch is, en dat een schending van het recht op leven reëel is;

Het UNHCR stelt immers in een zeer recent rapport dat "The whole province and the highways from Ghanzi (...) are assessed as being insecure"; (stuk 6)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsook de Raad van State bevestigen dat de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR dient te worden aangemerkt als zijnde een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming;

Dat dit er ontegensprekelijk op wijst dat dit een ernstig bewijsmiddel is waarmee rekening moet worden gehouden indien een reëel risico op schending van het recht op leven wordt aangevoerd;

Daarbij komt dat veelal toepassing wordt gemaakt van artikel 48/4 § 1 Vreemdelingenwet, waarbij aan Afghaanse asielzoekers een subsidiaire bescherming wordt toegekend;

Overwegende dat artikel 48/4 § 1 Vreemdelingenwet stelt dat "De subsidiaire beschermings-status wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluiting-gronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit (...) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat de Minister van Binnenlandse zaken het volgende antwoord gaf op een parlementaire vraag: "Er zijn mensen die niet kunnen terugkeren om redenen onafhankelijk van hun wil. Als het gaat om redenen van geweld of oorlog, wordt de subsidiaire bescherming, het statuut B, de facto toegepast door de DVZ en de Commissaris-generaal. Dat systeem wordt nu in dit ontwerp ingeschreven";

Dat de situatie van verzoeker door toepassing van de Dublin-verordening niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een analyse in het licht van artikel 48/4 § 1 van de vreemdelingenwet;

Dat de toepassing van dit artikel en de toekenning van de subsidiaire bescherming in gelijkaardige gevallen door het Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatlozen, alsook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een bewijselement kan opleveren teneinde het risico op een levenberoving in de zin van artikel 2 EVRM te determineren, aangezien bij de beoordeling inzake het risico op ernstige schade tengevolge van een Internationale conflict, de algemene situatie in het herkomstland wordt beoogd, die gelet op het algemene karakter van artikel 48/4 § 1, voor iedere burger dezelfde is indien men afkomstig is uit dezelfde streek;

Dat de toekenning van een subsidiair beschermingstatuut aan Afghaanse onderdanen ten gevolge van het risico op ernstige schade veelal gebaseerd is op de derde subgrond, zijnde "Ernstige schade (...) uit (...) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" ;

Dat de rapporten van het UNHCR enerzijds, en de vele gunstige beslissingen op basis van artikel 48/4 § 1 Vreemdelingenwet jegens Afghaanse asielzoekers anderzijds, een deugdelijk "begin van bewijs" vormen ter onderbouwing van de stelling als zou de situatie in Afghanistan een ernstige bedreiging vormen voor het leven of de persoon van verzoeker als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat bijgevolg het risico op een miskennis van "het recht op leven" door een mogelijke levensberoving reëel is;

Dat verzoeker weliswaar wordt uitgewezen naar Griekenland, doch dat gelet op het "indirect-refoulement beginsel" dit niets ter zake doet;

De verwijdering blijft immers verboden indien met succes wordt aangevoerd dat het intermediairland, in casu Griekenland, an sich het "non-refoulementbeginsel" niet respecteert, zodat de kans op een verwijdering naar zijn herkomstland, via het intermediairland, zeer aannemelijk is;

Dat in casu het risico reëel is dat Griekenland het "non-refoulementbeginsel" niet zal respecteren, en dat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de overheid kennis heeft van het gegeven dat Griekenland ter zake haar verplichtingen niet nakomt;

De niet-nakoming van het "non-refoulementbeginsel" kan immers worden gededuceerd uit een geheel van elementen die samen minstens een ernstige aanwijzing inhouden dat OOK in onderhavig geval, Griekenland het "non-refoulementbeginsel" niet zal respecteren;

Deze aanwijzingen hebben betrekking op (1) de miskennis van de Conventie van Genève en de bijhorende procederegids, (2) op het gegeven dat burgers, afkomstig uit gevaarlijkere gebieden, zoals Irak, nooit ofte nimmer werden erkend, (3) aanbevelingen van verschillende gerenommeerde internationale organisaties zoals het Europees parlement, UNHCR, Amnesty Internationale en (4) beslissingen van verschillende nationale en internationale rechtscolleges...;

(1) Uit verschillende verslagen van Internationale organisaties blijkt dat de Conventie van Genève door Griekenland niet wordt gerespecteerd, zodat asielzoekers het risico lopen te worden teruggestuurd naar het land, welke ze om ernstige redenen hadden ontvlucht, zonder dat ze de mogelijkheid hadden een asielaanvraag in te dienen, of zonder dat hun asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht (verbod "indirect-refoulement");

Dat deze vaststelling onderbouwd wordt door talrijke rapporten en aanbevelingen - hieronder aangehaald -, waarvan de opstellers de situatie in Griekenland met argusogen hebben beoordeeld en de rechteloosheid waarin een asielzoeker terechtkomt expliciet hebben veroordeeld; (stuk 8 -> 10)

Deze rapporten maken immers gewag van:

"The short time-limit for filing an appeal against the "interruption" decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement " ;

« Celles qui ont réussi à atteindre le sol grec ont généralement été renvoyées dans leur pays d'origine sans avoir bénéficié d'assistance juridique ni eu accès aux procédures d'asile, ou sans que leur situation ait fait l'objet d'un examen individuel. Des juristes ont indiqué à Amnesty International qu'en pratique les demandeurs d'asile qui réussissaient à accéder au système pouvaient s'attendre à ce que leur demande soit refusée en première instance et que le nombre de personnes obtenant l'asile demeurait très faible. Le mécanisme de réexamen des demandes d'asile rejetées n'était pas indépendant. Le Protocole gréco-turc de réadmission a servi pour renvoyer des citoyens irakiens en Turquie, au mépris des inquiétudes exprimées par le Haut-commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) du fait que ces personnes étaient ensuite souvent expulsées vers l'Irak. Selon Amnesty International, cette pratique a été contraire à l'interdiction de renvoyer une personne dans un pays où elle risque d'être victime de graves atteintes à ses droits humains » ; (stuk 11)

"L'absence d'autorité indépendante en matière d'asile, y compris en matière d'appel ; l'absence d'aide juridique ; la durée des demandes d'examen, qui peut prendre deux ans avec une moyenne d'un an; Un accès aux procédures d'asile « difficile pour les immigrants détenus après leur entrée irrégulière dans la mesure où l'accès à l'information et à l'assistance juridique reste mauvais. La faiblesse du nombre et du taux de succès des demandes d'asile témoigne de ces problèmes » ; (stuk 12)

(2) Dat het vandaag gemeengoed is dat Griekenland geen bescherming biedt aan asielzoekers uit gebieden die door het UNHCR als onveilig worden bestempeld, gelet op het gegeven dat uit een recent rapport van het UNHCR blijkt dat de erkenninggraad voor Irakese asielzoekers een beschamende 0 % bedraagt, in tegenstelling tot Zweden, waar de erkenninggraad aan de 100 % grenst; (stuk 7)

Dat dit een zeer belangrijk element is teneinde het risico op een miskennis van het non-refoulement verbod in te schatten, aangezien bij een negatieve asielaanvraag betrokkene worden uitgewezen naar hun herkomstland;

(3) Dat naar aanleiding van onderhavige problematiek het UNHCR een aantal aanbevelingen formuleerde die gericht zijn aan Griekenland, alsook aan de andere lidstaten:

Aanbeveling 9 : As a matter of priority, UNHCR advocates the establishment of an independent - possibly judicial - body for adjudication of asylum claims on appeal;

Aanbeveling 10 : "UNHCR urges the Greek Government to ensure for all persons being returned under the Dublin II Regulation that their asylum claim is examined in substance, in full respect of the 1951 Convention. It further urges third country Governments to seek assurances to the same effect prior to returning asylum seekers to Greece" ;

Aanbeveling 15 : "UNHCR is willing to assist the Government in drafting national legislation, in order to maintain higher protection standards in those areas where EU directives have fallen below the standards advocated by UNHCR. In addition, Greece should review and align its national legislation where this is not fully in line with international refugee law. UNHCR is further willing to contribute to the formulation of a comprehensive institutional and legal regime for the protection of refugees in Greece";

Dat uit deze aanbevelingen volgt :

- dat er geen onafhankelijk orgaan is om een beroep te behandelen in asielaanvragen;
- dat Griekenland de asielaanvragen van personen die werden teruggestuurd naar Griekenland op basis van het reglement 343/2003, vaak niet behandelt en ze terugstuurt naar hun land van herkomst;
- tenslotte blijkt dat de Griekse wetgeving inzake asiel op een heel aantal punten niet voldoet (met name de mogelijkheid van een beroep bij een onafhankelijk orgaan, met name de omzetting van de richtlijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming) ;

Dat op basis van de laatste aanbeveling van het UNHCR duidelijk de omvang van de problematiek blijkt, aangezien ze daar op uitdrukkelijke wijze de Dublin lidstaten beveelt om op dit moment zichzelf bevoegd te verklaren voor asielaanvragen die in principe onder de Griekse verantwoordelijkheid zouden vallen (art. 3, 2° Dublin II verordening) ;

Daarbij stelt ze uitdrukkelijk dat het UNHCR haar standpunt in de toekomst wel zal aanpassen als Griekenland voldoende verbeteringen zou aanbrengen in haar asielsysteem.

Dat dit toch heden niet is gebeurd, waardoor besloten kan worden dat het vertrouwen nog steeds niet is hersteld;

Dat bijgevolg kan aangenomen worden dat de problematiek nog steeds dezelfde is, a fortiori het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 20 juni 2008 gebruik maakte van artikel 39 van haar Reglement, op basis waarvan ze de uitwijzing van een Iraakse asielzoekers naar Griekenland schorste tot nader order;

Dat ook het Europees parlement duidelijk in een resolutie stelde dat "Urges Member States not to transfer people to another State under the Dublin II Regulation if it is known that that country does not properly consider Iraqi asylum claims; points out that Member States may invoke Article 3(2) of the Dublin II Regulation for this purpose"; (stuk 15)

Dat in een zeer recent rapport (2 september 2008) het Europees Parlement het volgende stelde aangaande de Dublin-procedure :

"Entre en droit communautaire en 2003, le système de Dublin vise à définir l'Etat membre responsable de l'examen d'une demande d'asile. Une audition lui était consacrée, le 29 mai dernier. Les différents intervenants et les députés ont alors pointé le manque de confiance entre Etats membres ainsi que l'inégal partage du "fardeau" de la gestion des demandes d'asile.

Dans la pratique, il s'est avéré que le système entraîne une charge importante pour les pays situés à la périphérie Sud de l'Union auxquels il incombe de traiter de nombreuses demandes alors qu'ils ne représentent pas forcément la destination finale du demandeur d'asile (Grèce, Malte, Chypre et Espagne). Ces pays sont "ciblés" soit pour des raisons géographiques (ils sont

la porte d'entrée de l'UE), soit parce que le traitement des demandes y est supposé plus souple (Espagne, Italie) , ces pays ayant recouru à des régularisations massives par le passé, procédé que la présidence française a souhaité "interdire".

Les résultats du système de Dublin sont jugés insuffisants au niveau technique comme au niveau humain. En l'absence de procédure unique et d'un mécanisme de "partage du fardeau" pour alléger la charge disproportionnée qui incombe à certains Etats membres, le système est injuste. Les députés estiment également que les pays tiers ayant noué des accords de transfert avec certains Etats membres devraient respecter leurs obligations en vertu du droit international » ; (stuk 3)

(4) De nieuwsbrief nr. 10/2008 stelt dienaangaande het volgende " Op 20 juni 2008 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een voorlopige maatregel toegewezen in een Finse zaak in het kader van overdracht aan Griekenland op grond van de Dublinverordening (zaak nr. 29565/08). Het Hof heeft Finland met andere woorden verboden om betrokkene over te dragen aan Griekenland. Het betrof een Irakese asielzoeker die gearresteerd was op het eiland Samos en die daar 45 dagen gedetineerd was geweest. Hij was er blootgesteld aan inhumane detentieomstandigheden en was bovendien mishandeld. Naast het beroep op indirect refoulement (betrokkene loopt het risico op foltering of mensonterende behandeling in Irak wanneer hij door Griekenland zal worden uitgewezen) is in deze zaak ook (impliciet) een beroep gedaan op direct refoulement (betrokkene loopt het risico op foltering of mensonterende behandeling in Griekenland wanneer hij door Finland wordt overgedragen). Er was gewezen op het feit dat het afgelopen jaar geen enkele Irakese asielzoeker bescherming heeft gekregen in Griekenland terwijl in Finland aan de meeste Irakezen ofwel vluchtelingrechtelijke ofwel subsidiaire bescherming wordt toegekend. Bovendien werd gewezen op het feit dat betrokkene geen reële kans heeft op een nieuwe asielaanvraag in Griekenland. Zoals bekend is de toegang tot de asielprocedure in Griekenland problematisch voor mensen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen. Naast een beroep op artikel 3 EVRM had de advocaat ook een beroep gedaan op artikel 6 en 13 EVRM, er werd verwezen naar verscheidene alarmerende rapporten en het laatste UNHCR-rapport van 15 april 2008 (Position on the return of Asylum-seekers to Greece under the "Dublin regulation"); (stuk 13)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing betreffende de uitwijzing van een asielzoeker naar Griekenland schorste. Dat in huidig arrest de problematiek en de evolutie met betrekking tot de toepassing van de Conventie van Genève duidelijk zijn weergegeven; (stuk 14)

Dat op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan uitgegaan wordt dat de lidstaten van de Europese Unie de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM naleven (zie nummers 2 en 15 van de preambule van Verordening 343/2003) ;

Dat indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat (krachtens de Dublin Verordening) zijn internationale verplichtingen niet nakomt, de mogelijkheid bestaat voor België om het asielverzoek aan zich te trekken op basis van artikel 3, tweede lid, Verordening 343/2003;

Dat deze mogelijkheid in het licht van artikel 33 van de Conventie van Genève een plicht wordt, aangezien dit artikel op absolute wijze aan lidstaten het verbod opleggen om, op welke wijze ook, vluchtelingen uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van (...);

Dat zoals hierboven uiteengezet deze (ernstige) aanwijzingen (1), (2), (3), (4) voorhanden zijn, die ruwweg worden genegeerd door de administratieve overheid;

Dat de bestreden beslissing dd. 18 september 2008 bijgevolg in strijd is met artikel 33 Verdrag van Genève, alsook met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel & vertrouwensbeginsel;

Dat de garantie dat verzoeker in Griekenland een asielaanvraag mag indienen, ter zake niets verandert, aangezien de garantie op het indienen van een asielaanvraag, niet garandeert dat het onderzoek naar de onderhavige asielaanvraag zal verlopen met inachtneming van de Conventie van Genève en de bijhorende proceduregids;

Dat men dient te erkennen dat Griekenland eenvoudigweg het aantal asielaanvragen niet kan behandelen bij gebrek aan middelen;

Dat een garantie tot indiening van een asielaanvraag daar niets aan zal veranderen, daar het een structureel probleem is;

Dat in casu nog steeds niets veranderd is, gelet op enerzijds het stilzwijgen van het UNHCR met betrekking tot haar laatste aanbeveling waarbij ze de lidstaten beval om de zaak met Irakese asielzoekers naar zich toe te trekken tot nader orde, alsook gelet op de nieuwe elementen, zoals het arrest van het EHRM, die in de tegenovergestelde richting wijzen dan wat Griekenland (of de Belgische staat) laat uitschijnen;

Een land dat immers garanties geeft, dient eerst en vooral het vertrouwen terug te winnen door aan te tonen dat ze zich gedraagt conform de aanbevelingen van het UNHCR;

Dat deze aanbevelingen tot op heden niet werden uitgevoerd, zodat Griekenland het vertrouwen allerminst teruggewonnen heeft, integendeel, het vertrouwen is volledig zoek;

Een garantie "als zou hij een asielaanvraag kunnen indienen" is niet meer dan een methode van de Belgische overheid om zichzelf in te dekken voor een eventuele aansprakelijkheid indien achteraf is komen vast te staan dat betrokkene een onmenselijke of vernederende behandeling heeft ondergaan, of wanneer duidelijk blijkt dat de betrokkene naar zijn herkomstland is uitgewezen zonder dat hij toegang kreeg tot een asielprocedure die voldoet aan de internationale minimumstandaard (proceduregids)";

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat zelfs wanneer garanties worden geboden m.b.t. het respecteren van de meest fundamentele mensenrechten, dan nog kan de aansprakelijkheid van de aangezochte staat in het gedrang komen;

Zodat, de bestreden beslissing de artikelen 2 EVRM & 33 Conventie van Genève schendt;

1.2 Bijkomende uiteenzetting betreffende de directe werking van de Conventie van Genève en de voorrang op nationale bepalingen;

Mevrouw Véronique LeBlanc laat dienaangaande gelden dat "la Convention de Genève est un traité interétatique au sens de l'article deuxième de la Convention de Vienne sur le droit des traités. C'est un accord international conclu par écrit entre Etats et régi par le droit international. Les engagements pris par les Etats au titre de ce traité produisent des effets de droit entre les parties contractantes. La Convention de Genève est un traité multilatéral négocié sous les auspices de l'Organisation des Nations Unies (ONU). Elle est entrée en vigueur le 21 avril 1954 au quatre vingt dixième jour qui a suivi la date de dépôt du sixième instrument de ratification (article 43). Elle a, depuis son entrée en vigueur, force obligatoire pour ses parties contractantes qui sont liées par la règle « pacta sunt servanda » de l'article 26 de la Convention sur droit des traités. L'interprétation de la Convention de Genève se fait, conformément aux articles 31 et 33 de la Convention de Vienne ainsi qu'à une jurisprudence constante de la Cour Internationale de Justice en la matière, en fonction de sa « lettre et son esprit ». On utilise pour cela la doctrine, la jurisprudence, et les Conclusions de Comité Exécutif du Programme du Haut Commissaire des Nations Unies pour les Réfugiés,»

Dat het Verdrag van Genève niet uitdrukkelijk bepaalt dat ze inroepbaar is in de interne rechtsorde;

Dat het zeer uitzonderlijk is dat een internationaalrechtelijke regel zelf bepaalt dat hij inroepbaar moet zijn in de interne orde van de betrokken Staten;

Dat er in het internationaal recht geen vaste definitie bestaat van het concept van inroepbaarheid in de interne rechtsorde en dat de definitie en toepassing van dit concept grondig kan verschillen in functie van het nationale rechtstelsel;

Dat een verdragsbepaling in de Belgische orde slechts werking heeft eens zij ten aanzien van België in werking is getreden overeenkomstig het internationaal verdragsrecht, voor zover zij niet het voorwerp uitmaakt van een door België gemaakt voorbehoud en voor zover het verdrag in kwestie niet is opgeschort, opgezegd of op enigerlei andere wijze is beëindigd;

Dat niettegenstaande België tendeert naar een monistische benadering inzake de doorwerking van internationaalrechtelijke regels in de Belgische rechtsorde, dienen verdragen, om deel te kunnen uitmaken van de Belgische rechtsorde, de instemming van alle bevoegde parlementaire assemblees (artikel 167 G.W.) en zijn de verdragverplichtingen slechts tegenwerpbaar aan particulieren voor zover ze in het Belgisch staatsblad werden bekendgemaakt. Daarenboven dienen zij ook op het internationale vlak in werking te zijn getreden;

Dat in casu aan bovenvermelde verplichtingen -gelet op de ondertekening van het Verdrag op 28 juli 1951, respectievelijk de goedkeuring door de wet van 26 juni 1953, de publicatie in het Belgisch staatsblad op 4 oktober 1954 en de inwerkingtreding op 22 april 1954- is voldaan waardoor men kan stellen dat het Verdrag van Genève geïncorporeerd werd in de Belgische rechtsorde;

Dat de incorporatie in de interne orde van een verdrag evenwel niet voldoende is teneinde te kunnen spreken van een self-executing karakter van een verdragsbepaling;

Dat het verdrag tevens inroepbaar moet zijn;

Dat een verdragsbepaling in de nationale rechtsorde slechts inroepbaar is, wanneer (1) het verdrag geïncorporeerd is in de interne rechtsorde en (2) de verdragsbepaling voldoende volledig en duidelijk (self-sufficient) is geformuleerd zodanig dat de rechter de toepassing ervan kan verzekeren zonder dat verdere vervollediging of precisering door de nationale wetgever noodzakelijk is;

Dat de rechtstreekse werking niet de wijze van incorporatie van een verdrag in de nationale rechtsorde aanduidt, doch de eigenschap (het "self-sufficient" karakter) waaraan de bepaling moet voldoen opdat de rechter deze zou kunnen toepassen;

Dat artikel 1 C van de Conventie van Genève een "self-executing bepaling" is, daar het gaat om een "self-sufficient" bepaling dat deel uitmaakt van een verdrag dat geïncorporeerd is in de Belgische interne orde;

De Verdragsbepalingen zijn immers "volledig en nauwkeurig" en zijn niet afhankelijk van discretionaire uitvoeringsmaatregelen;

Daarbij komt dat zoals blijkt uit bovenvermelde uiteenzetting het Verdrag van Genève in de Belgische rechtsorde werd geïncorporeerd;

Dat wanneer de rechter vaststelt dat hij een dergelijke bepaling (self-executing) kan toepassen, dan moet hij ze toepassen en er voorrang aan verlenen boven elke nationale rechtsregel, ook al is deze laatste van een latere datum;

Dat de verhouding tussen de verdragen en de interne wet niet is geregeld in de Belgische Grondwet,

Dat het Hof van Cassatie, in een arrest van 27 mei 1971 inzake de NV Fromagerie Franco-Suisse "Le Ski" als beginsel gesteld heeft dat verdragen voorrang hebben op de interne wet. Uit die rechtspraak volgt dat verdragen vanaf de bekrachtiging ervan in principe hogere normen zijn die primeren boven alle andere normen van intern recht en dus eveneens boven de grondwettelijke normen. Als dusdanig zijn de normen van de overeenkomsten van toepassing, zelfs wanneer ze worden tegengesproken door de interne normen. (...)"

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Uit de door verwerende partij neergelegde stukken blijkt evenwel dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de

lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland een Europese lidstaat is die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend en expliciet heeft bevestigd dat verzoekende partij een asielaanvraag kan indienen bij haar terugkeer naar Griekenland. De asielaanvraag van verzoekende partij zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Ter terechtzitting erkent verzoekende partij dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de Verordening 343/2003, van de rol werd geschrapt, dat zij – gelet op de verscheidene wetswijzigingen die werden gepubliceerd in het Griekse staatsblad in de loop van de maand juli 2008 - de actualiteitswaarde van de door haar aangebrachte documentatie niet kan bevestigen en dat zij bovendien ook geen kennis heeft van enig concreet voorbeeld waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten de jongste maanden de door haar ingeroepen bepaling zouden geschonden hebben. Gelet op het feit dat de asielprocedure in Griekenland grondig werd hervormd in de loop van het jaar 2008 kan verzoekende partij zich dan ook niet meer dienstig beroepen op verslagen en andere documenten die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt.

De verzoekende partij is van mening dat het risico reëel is dat Griekenland het 'non-refoulementbeginsel' niet zal respecteren en dat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de overheid kennis heeft van het gegeven dat Griekenland ter zake haar verplichtingen niet nakomt, en verwijst daarbij naar verschillende verslagen van Internationale organisaties waaruit blijkt dat de Conventie van Genève door Griekenland niet wordt gerespecteerd, naar een rapport van het UNHCR waaruit blijkt dat de erkenningsgraad voor Irakese asielzoekers een beschamende 0% bedraagt, naar een aantal aanbevelingen van het UNHCR die gericht zijn aan Griekenland, alsook andere lidstaten, daar ze op uitdrukkelijke wijze de Dublinlidstaten beveelt om op dit moment zichzelf bevoegd te verklaren voor asielaanvragen die in principe onder de Griekse verantwoordelijkheid zouden vallen en dat de UNHCR haar standpunt in de toekomst wel zal aanpassen als Griekenland voldoende verbeteringen zou aanbrenge in haar asielsysteem, naar een beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 juni 2008 die op basis van artikel 39 van haar Reglement de uitwijzing van een Irakese asielzoeker naar Griekenland schorste tot nader orde, naar een resolutie van het Europees parlement, naar een nieuwsbrief nr. 10/2008, en naar een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die een uitwijzing van een asielzoeker naar Griekenland schorste.

De Raad merkt op dat de verwijzing naar deze documenten die enerzijds van algemene aard zijn en anderzijds niet langer als actueel kunnen beschouwd worden gezien de wijzigingen in de Griekse nationale wetgeving en gelet ook op de door verwerende partij bijgebrachte stukken van recentere datum waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen, hebben aangepast.

Uit de stukken van de verwerende partij blijkt verder dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, in het jaar 2008 aan meer dan driehonderd Iraakse burgers

een beschermingsstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten. Ten overvloede moet er trouwens op gewezen worden dat uit het gegeven dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in andere lidstaten niet noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven dient elke aanvraag individueel onderzocht te worden en is het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asiolverzoek indienen. Door te verwijzen naar kwantitatieve gegevens wordt geen inbreuk op de door verzoeker aangevoerde regels aangetoond.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, de verzoekende partij het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar Irak.

De verzoekende partij is van mening dat uit de rapporten van het UNHCR enerzijds, en de vele gunstige beslissingen op basis van artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet jegens Afghaanse asielaanvragers anderzijds, een deugdelijk 'begin van bewijs' vormen ter onderbouwing van de stelling als zou de situatie in Afghanistan een ernstige bedreiging vormen voor het leven of de persoon van de verzoekende partij als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dat bijgevolg het risico op een miskening van 'het recht op leven' door een mogelijke levensberoving reëel is, en dat de verzoekende partij wordt uitgewezen naar Griekenland, doch dat gelet op het 'indirect-refoulement beginsel' dit niets ter zake doet, aangezien de verwijdering immers verboden blijft indien met succes wordt aangevoerd dat het intermediairland, in casu Griekenland, an sich het 'non-refoulementbeginsel' niet respecteert, zodat de kans op een verwijdering naar haar herkomstland, via het intermediairland, zeer aannemelijk is.

In de mate dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat Griekenland haar geen daadwerkelijke rechtsbescherming kan verlenen, wijst de Raad erop dat een dergelijke bescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoekende partij en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

De Raad wenst tevens te benadrukken dat Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie is en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten (RvS 27 april 2007, nr. 170.662). Dat er tevens vanuit kan worden gegaan dat als de verzoekende partij in aanmerking zou komen voor bescherming op basis van het Vluchtelingenverdrag, zij de door dit verdrag gewaarborgde bescherming ook in Griekenland kan krijgen. Bovendien stelt de bestreden beslissing expliciet dat *'De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asiolverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.'*

Waar de verzoekende verwijst naar artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 en stelt dat indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat (krachtens de Dublin Verordening) zijn internationale verplichtingen niet nakomt, de mogelijkheid bestaat voor België om het asielverzoek naar zich toe te trekken, merkt de Raad op dat uit artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in Griekenland haar asielaanvraag zal behandeld zien op een objectieve wijze en overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève, dat niet blijkt dat de Griekse autoriteiten haar zullen blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en dat er geen redenen van medische of familiale aard zijn waardoor een behandeling van het asielverzoek in België aangewezen zou zijn. Deze stelling vindt steun in de stukken van het aan de Raad ter beschikking gestelde dossier.

Waar de verzoekende partij stelt dat men dient te erkennen dat Griekenland eenvoudigweg het aantal asielaanvragen niet kan behandelen bij gebrek aan middelen, dat het vertrouwen tegenover Griekenland zoek is, en dat de garantie 'als zo hij een asielaanvraag kunnen indienen' niet meer is dan een methode van de Belgische overheid om zichzelf in te dekken voor een eventuele aansprakelijkheid indien achteraf is komen vast te staan dat betrokkene een onmenselijke of vernederende behandeling heeft ondergaan, of wanneer duidelijk blijkt dat de betrokkene naar zijn land van herkomst is uitgewezen zonder dat hij toegang kreeg tot een asielprocedure die voldoet aan de internationale minimumstandaard, verwijst de Raad vooreerst naar het hierboven reeds gestelde. Bovendien merkt de Raad op dat dit een loutere ponering van stellingen en blote beweringen is die niet verder wordt toegelicht.

Waar de verzoekende partij tevens melding maakt van het '*interstatelijk vertrouwensbeginsel*', '*zorgvuldigheidsbeginsel*', en '*de directe werking van de Conventie van Genève en de voorrang op nationale bepalingen*', stelt de Raad vast dat dit louter theoretische beschouwingen zijn, en dat de verzoekende partij verzuimt deze te staven met concrete gegevens en overtuigende argumenten eigen aan haar situatie.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 2 van het EVRM en/of artikel 33 van de Conventie van Genève of tot een dergelijke schending zou leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 7 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (hierna: BUPO).

Ter adstruering van het tweede stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)5.2 TWEEDE MIDDEL: Schending artikelen 3 EVRM & 7 BUPO;

Aangezien verzoeker op basis van de bestreden beslissing uitgewezen wordt naar Griekenland;

Terwijl, uit verschillende verslagen van Internationale organisaties blijkt dat het risico reëel is dat verzoeker in Griekenland het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM (verbod direct-refoulement);

Artikel 3 EVRM stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen »;

Het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 EVRM;

Ook het BUPO, geratificeerd door 154 staten, voorziet in artikel 7 dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het bij zonder mag niemand, zonder zijn in vrijheid gegeven toestemming, worden onderworpen aan medische of wetenschappelijke experimenten »;

Dit artikel is in die mate geïnterpreteerd geworden dat artikel 7 eveneens een 'non-refoulementverplichting' behelst;

Er zijn in casu ernstige en redelijke gronden voorhanden op basis waarvan kan worden besloten dat verzoeker bij een eventuele uitlevering of uitzetting, een ernstig risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;

Dat deze zienswijze gedeeld wordt door de Raad van State, in die zin dat hun beweringen met een begin van bewijs moeten worden gestaafd;

Dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission;

Dat uitvoerige verslagen van Amnesty International & het Comité tegen foltering immers gewag maken van onmenselijke behandelingen in Griekse detentiehuizen; Hieronder volgen enkele citaten uit zeer recente verslagen van bovenvermelde organisaties die de onmenselijke behandeling van asielzoekers in Griekenland aan de kaak stellen: (stukken 4-5)

« Les préoccupations d'Amnesty International concernant la détention des réfugiés et des migrants ont été relayées par un rapport du Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) , publié le 8 février 2008. Il se fonde sur une mission du CPT, dont les délégués se sont rendus en Grèce du 20 au 27 février 2007. Ce rapport notait que les autorités grecques persistaient à ne pas remédier aux défaillances structurelles des établissements accueillant des ressortissants étrangers. Les conditions dans les postes de la police des frontières étaient généralement inacceptables, même pour de courtes périodes. A Isaakio et Neo Eimoni, les cellules laissaient très peu entrer la lumière naturelle et l'air, et les détenus dormaient sur des matelas crasseux à même le sol, avec des couvertures sales. Les sanitaires étaient sales, voire hors d'usage. A Neo Himoni, deux des trois cellules étaient inondées en permanence en raison d'un problème de plomberie. Pourtant, en cas d'afflux important de demandeurs, certains étaient contraints d'y dormir sur des matelas humides. En outre, ils n'avaient pas la possibilité de faire de l'exercice en plein air et les produits d'hygiène fournis étaient loin d'être suffisants. » ; (stuk 5)

« the Omonia police department, officers of which have allegedly used violence against immigrants during regular police controls, and where one immigrant detained died last year. For further info I attach some recent alleged racist violence incidents occurred by or inside the above police station (...)La persistance des allégations de bavures et de violence policières à l'égard des étrangers (...) L' utilisation du « centre de détention et de transfert de Petro Galli comme centre de détention des étrangers irréguliers en attente de déportation » comme « inapproprié pour des détentions de plus de un ou deux jours », où « les étrangers sont souvent

confinés pendant 3 mois entiers dans des cellules de 8 personnes ». . . , Centre où « le jour de la visite de la délégation 18 mineurs étrangers étaient détenus dans des conditions inappropriés pour le moindre séjour prolongé », La nécessité de mise en conformité rapide avec les normes minimales des installations, notamment en ce qui concerne l'accès aux soins et à l'éducation. » ; (stuk 12)

« Bien que la Cour européenne des droits de l'homme ait rendu des arrêts établissant qu'il y avait eu violation par la Grèce de la Convention européenne des droits de l'homme, le nombre de cas présumés de mauvais traitements imputables à la police a augmenté. Les faits signalés, principalement survenus en garde à vue, semblaient témoigner d'une pratique de discrimination visant essentiellement les groupes marginalisés, à commencer par les migrants et les demandeurs d'asile (...) L'augmentation du nombre de morts en prison et en garde à vue a fait l'objet d'un débat public, reflet des vives inquiétudes soulevées par l'absence de contrôle réel du traitement des détenus. Selon l'ONG Initiative pour les droits des prisonniers, au moins 10 personnes sont mortes en détention entre mars et juin. En août, le journal Eleftherotypia a signalé 30 décès survenus en détention durant les six premiers mois de 2007. Certains étaient liés à l'usage de stupéfiants ou à des tentatives de suicide mais, dans d'autres cas, les circonstances de la mort ont été sujettes à controverse (...) l'ONG allemande Pro-asyl et le Groupe de juristes pour les droits des réfugiés et des migrants, une association grecque, ont publié un rapport sur la situation des réfugiés et des migrants arrivant par la mer. Ils y accusaient des agents grecs de la force publique d'avoir systématiquement bafoué les droits de ces personnes en leur faisant subir des mauvais traitements et en leur refusant l'accès aux procédures d'asile.» ; (stuk 11)

Dat de verslagen van bovenvermelde organisaties ernstig moeten worden genomen door hun hoge graad aan geloofwaardigheid, kan blijken uit een beslissing van het "Tribunal Canadien" die stelde dat « la déléguée a constamment ignoré des éléments de preuve critiques, n' a pas tenu compte de facteurs importants et s'est fondée arbitrairement sur des éléments de preuve tirés sur le volet. Cette approche lacunaire peut être considérée ni plus ni moins comme étant manifestement déraisonnable sur la question du risque « sérieux de torture » ... Le rejet total, par la déléguée, des informations émanant d'associations qui sont réputées au niveau international pour leur crédibilité, telles qu'Amnesty International et Human Rights Watch, laisse perplexe, vu surtout la confiance institutionnelle des cours et tribunaux Canadiens envers ces mêmes sources. En effet, le Ministre de la Citoyenneté et de l' immigration se base fréquemment sur des informations provenant de ces organisations pour élaborer les rapports sur la situation dans certains pays, lesquels sont à leur tour utilisés par les tribunaux de l'immigration et du statut des réfugiés, en reconnaissance de la crédibilité dont ces organisations jouissent généralement »

Dat het Europees hof voor de rechten van de mens, bij de beoordeling van het risico, ook rekening houdt met de algemene mensenrechtentoestand in het land van herkomst;

Dat bijgevolg de "systematische praktijk van onmenselijk en vernederende behandelingen" in Griekenland jegens een bepaalde groep, een begin van bewijs vormt dat verzoeker bij zijn uitzetting naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling zoals vermeld in artikel 3 EVRM;

Verzoeker behoort immers tot de groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaken van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM;

Zodat, de bestreden beslissing dd. 18 september 2008 een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM & artikel 7 BUPO; (...)"

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze

beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In zoverre de verzoekende partij verwijst naar 'zeer recente verslagen' van Amnesty International, de International Human Rights Commission en het Comité tegen folteringen die de onmenselijke handeling van asielzoekers in Griekenland aan de kaak stellen, en naar de systematische praktijk van onmenselijk en vernederende handelingen in Griekenland jegens een bepaalde groep waartoe de verzoekende partij behoort, verwijst de Raad naar de bespreking hierboven. De verzoekende partij brengt in het middel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 7 van het BUPO-verdrag, dat een gelijkkluidende bepaling bevat, niet kan worden aangenomen.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, van artikel 33 van het Verdrag van Genève, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel & vertrouwensbeginsel).

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)5.3 DERDE MIDDEL: artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, artikel 33 Verdrag van Genève, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel & vertrouwensbeginsel);

Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

' Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek';

Terwijl, eerste onderdeel van het middel, uit een geheel van documenten uitgaande van verschillende organisaties blijkt dat ze geenszins de Conventie van Genève toepast, laat staan op een objectieve wijze;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;"

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid); Dat immers talrijke verslagen (eerste middel) melding maken van folterpraktijken ten aanzien van welbepaalde kwetsbare groepen, waaronder terroristen;

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan daar talrijke verslagen immers melding maken van het gegeven dat Griekenland de asielaanvragen niet conform der Internationale regelgeving behandeld, laat staan op een objectieve manier;

Zodat, de bestreden beslissing niet gemotiveerd is conform de artikelen 2 & 3 van de wet op de formele motivering van administratieve akten, en artikel 62 Vreemdelingenwet;

Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

"Bovendien geeft de betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten";

Terwijl, tweede onderdeel van het middel, uit een geheel van documenten uitgaande van verschillende organisaties blijkt dat asielzoekers het voorwerp uitmaken van een onmenselijke en vernederende behandeling;

Dat verwerende partij bijgevolg op de hoogte was of minstens op de hoogte zou moeten zijn van de penibele situatie waarin asielzoekers in Griekenland verkeren;

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid). Dat immers talrijke verslagen (eerste middel) melding maken van folterpraktijken ten aanzien van welbepaalde kwetsbare groepen, waaronder terroristen;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid). Dat immers talrijke verslagen (eerste middel) melding maken van folterpraktijken ten aanzien van welbepaalde kwetsbare groepen, waaronder terroristen;

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan daar talrijke verslagen immers melding maken van het gegeven dat asielzoekers vaak het voorwerp uitmaken van onmenselijke en vernederende behandelingen;

Dat in casu de beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak (ze werden immers niet beoordeeld), zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

5.3.2 Dat een dergelijke motivering, zonder het nodige opzoekingswerk te verrichten immers indruist tegen het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel;

Verzoeker mag immers van de overheid verwachten dat, alvorens hij naar een land wordt uitgewezen, een onderzoek wordt gestart naar de reputatie van het desbetreffende land inzake mensenrechten, zeker wanneer het een publiek geheim is dat het land in kwestie bepaalde kwetsbare categorieën, waaronder ook verzoeker toebehoort, op een onmenselijke manier behandelt;

Daarbij komt dat verschillende organisaties en instanties, waaronder Amnesty International, het Europees Parlement, UNHCR,..., gewag maken van een verbod om asielzoekers te verwijderen naar Griekenland, ongeacht de toekenning van garanties;

Dat indien de overheid acht dat een garantie voldoende is teneinde een verwijdering naar Griekenland te rechtvaardigen, ze dienaangaande de beslissing moet onderbouwen met harde feiten die de beweringen van onderhavige organisaties tegenspreekt, a fortiori talrijke rapporten worden aangehaald waaruit blijkt dat Griekenland haar internationale verplichtingen niet nakomt;

Dat het geenszins voldoende is gewag te maken van het gegeven dat Griekenland een lidstaat is van de Europese Unie;

Dat van de overheid minstens mag verwacht worden dat dienaangaande de beslissing wordt gemotiveerd, a fortiori artikelen 2 & 3 EVRM immers van (internationale) openbare orde is.

Dat dientengevolge het vertrouwensbeginsel werd geschonden daar "de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd";

Dat het vertrouwensbeginsel een aspect is van het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur;

Zodat, de beslissing dd. 18 september 2008 bijgevolg in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; (...)"

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 33 van de Conventie van Genève volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18§7 van de Verordening 343/2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij stelt dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan daar talrijke verslagen immers melding maken van het gegeven dat Griekenland de asielaanvragen niet conform de internationale regelgeving behandelt, laat staan op een objectieve manier, dat talrijke verslagen melding maken van het gegeven dat asielzoekers vaak het voorwerp uitmaken van onmenselijke en vernederende behandelingen, en dat de verwerende partij op de hoogte was of minstens op de hoogte zou moeten zijn van de penibele situatie waarin asielzoekers in Griekenland verkeren, volstaat het te verwijzen naar het eerste middel.

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen (RvS 6 september 2006, nr. 162.331; RvS 2 oktober 2007, nr. 2.249). De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan die voorwaarden voldaan is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de

gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en vertrouwensbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.